

Quan em vaig convertir en alumne seu, Monasterio tenia uns seixanta anys. Profund i considerat, em tractà amb gran afecte. A vegades, a classe, quan parlava de lleis musicals — opinava que la música era un llenguatge amb lleis semblants d'accentuació i vàlua i diversitat constant — o quan donava alguns exemples amb el violí, em mirava fixament i em deia: “Vostè m'entén!”.

Un dia va dir als alumnes que, sobretot, hi assistíssim l'endemà: “Tenim un estudiant entre nosaltres que s'ha distingit de tal manera que la reina li ha atorgat un premi. Demà sabran el seu nom”. L'endemà vaig saber que es referia a mi. De mans seves vaig rebre la primera condecoració de la reina Maria Cristina, la meva protectora. Fou la Medalla de l'Ordre d'Isabel la Catòlica. Tenia divuit anys.

Em vaig convertir en assidu visitant de palau. Hi anava dos o tres cops per setmana a tocar el violoncel, improvisar al piano o actuar en concerts. A poc a poc vaig començar a ser tractat com un membre més de la família reial. Amb la reina Maria Cristina, que era una bona pianista, sovint tocàvem a quatre mans. Era una dona exquisida, sensible, i fou extraordinàriament amable amb mi. Jo sentia un gran afecte per ella i es convertí no solament en la meva protectora, sinó també en una segona mare.

Fou aleshores quan vaig conèixer el rei Alfons XIII. Compitava uns set anys i vam fer-nos molt amics. Tenia passió pels soldats de plom i acostumàvem a jugar-hi plegats — alineant les petites tropes per a les marxes o les maniobres. Li duia segells i s'asseia als meus genolls. Mai no he perdut l'afecte per la família reial ni he oblidat el meu deute envers ells.

Però no cal dir que aquesta és una qüestió personal que no té res a veure amb els meus sentiments respecte a la monarquia o sobre la vida de la cort en general. Era un món